

ŁASICA (18) *sb f*

Oba a jasne.

sg N łasica (10). ◇ G łasice (5). ◇ A łasicę (2). ◇ pl G łasic (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

zool. Mustela nivalis L., łasica łaska; ssak drapieżny z rodziny łasicowatych (Mustelidae), o ubarwieniu letnim z wierzchu ciała brązowym, od spodu białym; zimą bieleje całkowicie, pożyteczny i rzadki w Polsce; mustel(l)a Murm, Mymer¹, Cn; ictis, viverra Mącz, Cn; gale Calep (18) : Oracz po fer sięgnął w leśnicę/ Y vchwycił tam łasicę BierEz N4; Ież gdy zimę blifką widział/ A ná nię się źle przyodział: Przyźedłszy łasice prosił/ By w iey domu przez zimę żył. BierEz P3v; Murm 41; Mymer¹ 27; Łaſicza ieft zwierzę małego ciała, ale wielkiey fmiąłoſci y chytróci FalZioł IV 12c; Vkążenie Łaſicze ieft iadowite á bolące FalZioł IV 12c, +7a, IV 12c [2 r.], d; KłosAlg G2; Mącz 164b, 238d, 240a; łasicę całkiem w winie z oliwą vwárzyć [...] ná ból przykładać. SienLek 122v, 82; HistRzym 83v; Calep 445b.

Cf 2. ŁASKA

DJ